

Üniformanın Zehiri: Vazifenin Maksadı

Mesut Doğan

Bu aktif dinlenme yazısında konu derin: **Vazifenin maksadı.**

Sosyal medya ile alakalı fikrim yok denecek kadar az. Sevemedim, sevmedim ve tabii onun da beni sevdiğini sanmıyorum. Aslına bakarsanız kurt dağa küsmüş de dağın haberi olmamış olayı. Ama yine de böyle düşünüyor ve böyle değerlendiriyor ve buna göre de bir tavır alıyorum.

Duydum sizi gençler, "Kalıplardan kurtul, formatları aş, "outside of the box" ol biraz ya hu." diyorsunuz. Haklısınız aslında. Sosyal medyadır, internet medyasıdır, bunlar ayrıdır aynıdır, tivitir candır, hepsine tamam. Dedim ya ben bilmiyorum. Bilmek de istemedim ihtimal. Neden? Çünkü bir türlü "sosyal medya" olgusunun vazifesinin maksadı nedir bulamadım. Lütfen bakın burası çok önemli, yoktur demiyorum, ben bulamadım diyorum. İlla ki vardır, bulanlar alınmasınlar. Hatta erinmesinler yorumlara yazıversinler.

Bir arkadaşım "Sosyal medya psikolojik harp meydanı. Eskiden afişle, havadan mektupla, radyo yayınları ile yapılıyordu. Televizyon çıktı ona döndü (Irak Savaşı dönemindeki görüntüleri hatırla). En son Twitter Facebook vb ile devam ediyor. Yazmak, duyurmak istenilen şeylerin afiş yapılıp havadan atıldığı yer gibi düşün." dedi.

Önce #ılımanbiraydınlanma oldu aslında, ama sonra yazmak ve duyurmak isteyeceğim bir şeyim var mı diye geldi aklıma. Peşinden de üniformanın zehiri; vazifenin maksadı. Çünkü, yazmak ve dahi duyurmak birer eylemdiler. Eylemin ilk basamağı da teori. Teori ne buyurur bu konuda: **Maksatsız eylem olmaz, olursa adı anarşi olur. Maksat, eylem için yeter şart değildir belki, ama gerek şarttır.**

Asker kafası bendeki işte, insan önce vazifenin maksadını bulsunda gideceği istikamet belli olsun istiyor. Gideceği istikamet belli olsun ki bu yolda ne ihtiyaç ise onları zamanlıca tedarik etsin, hazırlasın. Ne yapacağını, neden yapacağını, ne zaman yapacağını, nerede yapacağını ve dahi nasıl yapacağını bilsin, ona göre de önceden hazırlansın, önceden dizesin ki, eyleme geçebilsin. Öyle ya, bunlar olmadan bir eylem nasıl başlar ki? Bu teori üzerine inşa edilmiş **Askerî Lise ve Harp Okulu tedrisatından geçmiş bir zabitanın "Kervan yolda dizilir" diyebilmesi bundan sebep beni hep şaşırtmıştır.** Sahi kervan gerçekten yolda dizilebilir mi?

Bir komutanım var, yıllardır hapiste masum bir mahkum şimdilerde. Derdi ki bir yazı yazarken" Hele dur bakalım bu cümlelerin sonu nereye gidecek." Bir gün üç maddelik altı-yedi cümlelik bir yazı arz etmişim kendisine. Bana el yazısı ile bir buçuk sayfa "düzeltme" vermişti. Gözlüğünün altından "Sen" dedi sertçe "emrettiğimiz vazifenin maksadını kavramamışsın, insanları da karanlıkta fenersiz bırakmışsın." Kulakları çınlasın, düzeltmelere bakınca nasıl da maksatsız bir yazı yazdığımı fark etmişim, çok haklı idi. Tez zamanda zulümden istihkakı bitsin, bitsin de özgürlüğüne kavuşsun tüm diğer masum mahkumlarla birlikte.

Vazifenin maksadı teoriden gelir ve çok önemli bir şeydir, lakin eylem geriye kalan her şeydir. Az öğretmen bilimden, az doktor hayattan, az hakim adaletten, az asker vatandan, az imam imandan eder insanı. Bunların hepsinin ortak özelliği teoriye karşı olan mesafeli hatta küçümseyen tutumlarıdır. "Kervan yolda dizilir." de, "Taktik maktik yok. Bam bam bam!" da bu mesafeyi ifade eder.

Halbuki eylemin üzerine bastığı ilk taş teoridir. Teori taşı, yeter şart değildir, yetemez her şeye ama olmazsa olmaz, yani gerek şarttır. Bu ilk ve gerek taş, karakter suikastına uğrayınca oluşan boşluğa herkes kendi taşını koyar mecburen. Bu bazen cehalet, bazen kibir, bazen hazımsızlık, bazen zulüm, bazen hamaset, kimi zaman demagoji ve kimi zaman da hissiyat olur. Bugün iliklerimize kadar yaşadığımız, ilk taşı kibir ve hazımsızlık olan "insanlığa karşı işlenen sistematik suçlar" eylemidir mesela. Yaşlılar buna zulüm derlerdi, sonuçları ortada.

Şimdi önemine binaen tekrarlayayım: **Eylem için gerek şart "maksattır" ama yeter şart değildir.** Peki bu çok önemli olan **gerek şart**, geriye kalan her şey olan **eylem safhasına nasıl yardım eder?** İki kelime ile; **istikametini temizleyerek.**

Vazifenin billurlaşmış maksadı, hareket safhasına geçildiğinde, istikamette **tepede asılı fenerdir.** Bu ışık ile er kişi, istikametteki **fazlalık** hal, hareket, söz, yazı, resim, video, film, kişi, kurum ve dahi eylemleri kolaylıkla tespit, teşhis edebilir ve bunları istikametinden temizleyebilir. Böylelikle, kuvvet tasarrufu sağlanır, hedefe kilitlenme ufku açık tutulur. Hülasa istikamet temizlenir, hareket emniyetle devam eder ve öğle yemeği hedefte sıcak yenir. Bu sadece harp ile alakalı da değil, hayatın her alanında geçerli bir yaklaşımdır.

Örnek, **bu yazının yani bu eylemin maksadı mesela "Eylemin başarısı için vazifenin maksadının tespiti çok önemlidir" fikrini arz etmek.** Buradan hareketle, bu yazıda okuyacağınız cümlelerden, arz edilen bu maksada hizmet etmeyen hangisi varsa bilin ki fazlalık, abesle iştil, 600 kelimelik sınıra ulaşma gayreti, lafazanlık olmuştur. Eğer bu misal cümleler çoğunlukta ise, maksat billurlaşmamış demektir. Nihayetinde de, istikamet

fazlalıklardan temizlenememiş ve hareketin emniyetle devamı sağlanmamış, vazife başırlanamamıştır.

Memleketini en çok seven vazifesini en iyi yapandır. Nokta. **Maksadını bilmeden vazifesini yapabilene ben şahit olmadım. Ne iş yapıyorsak yapalım, neyi kendimize vazife edinmiş olursak olalım, maksadı atlamayalım derim ben.** Vazifenin maksadına takılmayıp kervanı yolda dizeceklere de, "Maksadımız var, ama biz kervanı yolda dizeriz." diyenlere de karışmayız. Herkesin tercihine saygılıyız.